

เพ็ญบาย

บทที่ 17

นับเป็นอีกครั้งหนึ่งที่ฉัตรแก้วรู้สึกว่าการร้ายได้เกิดขึ้นในชีวิต “พี่ชาย” ที่เธอรักหายสาบสูญ หลังจากเฝ้ารอและตามหาหลายวัน เธอได้รับข้อสรุปว่าชายหนุ่มเสียชีวิตแล้ว

“ไม่จริงหรอก แก้วไม่เชื่อ” หญิงสาวพูดซ้ำๆ คำเดิมนับจากที่ได้ยินการคาดคะเนครั้งแรก แต่ยิ่งนานไปเธอก็ยิ่งรู้สึกหมดหวัง

“พี่น้องตายจริงๆ หรือคะ คุณบุษ....”

บุษราคัม นัยน์ตาซ้ำไม่แพ้งัน “พี่ไม่รู้ค่ะ... พี่ไม่อยากให้เป็นความจริงเลย...”

แม้จะยังไม่ยอมปักใจเชื่อว่าชนะชน เสียชีวิตแล้ว ฉัตรแก้วก็ให้นิมนต์พระสงฆ์มาสวดมนต์ที่บ้าน คิดว่าบุญกุศลจะพาเขากลับมา แต่หากชายหนุ่มเสียชีวิตจริง วิญญาณของเขาจะได้พบความสงบสุข

คุณกัญญาไม่เข้าใจอะไรทั้งสิ้น แต่ว่าเสียงเจริญพระพุทธรูปมนต์ของพระสงฆ์ทำให้เธอผ่อนคลาย คุณสมัยยังพูดว่า “ต่อไปนี่คงต้องหาเทพธรรมะมาเปิดบอยๆ แล้ว คุณผู้หญิงชอบฟังเสียงพระ”

บุษราคัม มานอนค้างกับฉัตรแก้วหลายคืน และก็แอบมองคุณกัญญาอยู่ห่างๆ ฉัตรแก้วก็ไม่มีจิตใจจะสนใจใคร ไม่รู้เบื้องหลังความขัดแย้งของแม่และหญิงสาวผู้งดงามสงบเสงี่ยมผู้นี้ รู้แต่เพียงว่าบุษราคัมคือคนที่ชนะชนรักและไว้วางใจ

อัญชามีท่าทีเป็นปฏิปักษ์อย่างชัดเจน จะเข้ามาหาฉัตรแก้วก็ต่อเมื่อบุษราคัมไม่ได้อยู่ด้วยเท่านั้น หากจำเป็นต้องเผชิญหน้ากัน อัญชาก็จะแสดงท่าทีไว้เนื้อถือนอกออกมาในทันที ดังนั้นหากว่าอัญชามาที่บ้าน บุษราคัมก็จะหลบอยู่แต่ในห้องนอนของฉัตรแก้ว

ฉัตรแก้วเบื่อหน่ายที่จะต้องพบเห็นความขัดแย้งในระหว่างคนที่เธอรัก เสียงนินทาว่าร้ายหญิงสาวผู้สงบเสงี่ยมเงียบขรึมดังอยู่ไม่ได้ขาด นอกจากอัญชาก็แล้วอัมภางค์ซึ่งเป็นผู้ชายแท้ๆ ก็ไม่ได้ได้น้อยหน้าไม่เพียงแต่จะแสดงท่าทีแปลกแยกไว้เนื้อถือนอก ยังหาเรื่องจับผิดสตรีที่ฉัตรแก้วคิดว่าไร้พิษภัยที่สุดอีกด้วย

ครั้งหนึ่งอัมภางค์ขึ้นไปตามหาฉัตรแก้วที่ห้องแต่ไม่พบ วันที่เห็นเธอเขาก็รายงานว่ “คุณบุษราคัมกำลังค้นห้องแก้ว”

“เขาจะหาอะไรของเขาไม่เจอกระมัง”

ชายหนุ่มยืนยันว่า “เขากำลังค้นของๆ แก้วจริงๆ นะ”

“อัมภ” เธอทำสีหน้าตำหนิ อัมภางค์จึงไม่กล้าพูดต่อ แต่ก็ไม่วายแอบมองสำรวจตรวจตราหญิงสาวผู้นั้นเสมอๆ

“เมื่อไหร่เขาจะกลับไปสักที”

“เขามาอยู่ด้วยเพราะว่าเป็นห่วงแก้ว” หญิงสาวอดขุ่นใจไม่ได้

ก่อนที่อัญชาก็จะนึกได้ว่าฉัตรแก้วต้องการเพื่อน บุษราคัมก็เอื้อเฟื้อที่จะมาอยู่ด้วย เธอผลัดกันพูดถึงชนะชนอย่างไม่เบื่อหน่าย บุษราคัมมีความทรงจำที่งดงามเกี่ยวกับชนะชนมากมาย ฉัตรแก้วฟังแล้วก็มองเห็นภาพชายหนุ่มผู้ขยันขันแข็ง ฉลาดเฉลียว เชื่อมั่น และตั้งใจจริงที่เธอรักอย่างชัดเจน เธอต้องร้องไห้บ่อยๆ ด้วยความรักอาลัยในผู้ที่เป็นเสมือนพี่ชายคนโต

พระสงฆ์สิขรูปมาสวดมนต์สามวันติดต่อกัน หลังจากนั้นบ้านก็กลับเข้าสู่ความเงียบเหงาเศร้าโศก บุษราคัมกลับไปทำงานได้ไม่นานก็โทรศัพท์มาเร่งรัดให้ฉัตรแก้วไปช่วย

“บุษจัดการเรื่องเงินไม่ได้ค่ะ ตอนนี้ถึงจะมีเงินเข้าบัญชีเรื่อยๆ แต่ว่าอำนาจการเซ็นเช็คสั่งจ่ายเป็นของคุณชนะชนคนเดียว เราจำเป็นต้องเปิดบัญชีใหม่ขึ้นมาใช้ชั่วคราวก่อน มันจำเป็นจริงๆ ค่ะเพราะว่าเรามีหนี้สินที่ต้องจ่ายตามกำหนดเวลาเป็นจำนวนมาก”

“จะต้องใช้เงินเท่าไรคะ”

ตัวเลขที่บุษราคัมส่งมาทางเครื่องโทรสารพร้อมรายละเอียดทำให้หญิงสาวต้องนิ่งอั้น แต่ว่าคนที่ไว้วางใจไม่ยอมเห็นด้วยอย่างออกนอกหน้าก็คือคุณยิงยศและคุณพรรณงาม

“สิบล้าน! อะไรจะเอาเงินตั้งสิบล้าน มันจะมากไปหน่อยแล้วละมัง” คุณพรรณงามเป็นคนออกหน้าขณะที่สามีคัดค้านอยู่ข้างหลัง

“แต่ว่ามันเป็นเรื่องจำเป็นนะคะ” ฉัตรแก้วอธิบายอย่างอดทน ตามเงื่อนไขของพินัยกรรมนั้น เธอจะมีสิทธิใช้เงินในกองมรดกได้ก็ต่อเมื่ออายุครบยี่สิบห้าปีบริบูรณ์ แต่หากว่ามีเหตุจำเป็นก็

สามารถจะใช้เป็นข้อยกเว้นได้โดยความเห็นชอบของทนายความผู้ดูแลผลประโยชน์

“บริษัทกำลังขาดสภาพคล่อง ถ้าปล่อยไปอย่างนี้ก็หวังต้องปิดกิจการหรือไม่ก็ถูกฟ้องล้มละลายแน่ๆ บริษัทเป็นของแกวกับแม่มากกว่าครึ่ง หน้าพรรณจำไม่ได้แล้วหรือคะ”

หลังจากเถียงกันอยู่หลายวันและมีการลงชื่อร่วมกันในเอกสารมากมาย เงินจำนวนที่ต้องการก็ถูกนำเข้าบัญชีที่ถูกเปิดใหม่ในนามของบริษัท ที่แรกคุณพรณงามจะขอเซ็นชื่อในเช็คร่วมด้วย “ไม่อย่างนั้นถ้าใครขออะไร แกวก็เซ็นให้เขาหมด” ฉัตรแก้วรู้สึกอึดอัดคาดเดาไม่ออกว่าอนาคตจะเป็นอย่างไรถ้าเธอจะต้องอธิบายกับคุณพรณงามทุกครั้งบริษัทจะทำการจ่ายเช็ค

“ให้เป็นพีชชชก็แล้วกันนะคะ แล้วให้คุณบุษเป็นคนรักษาสมุดเช็คและบัญชี หมายความว่า การเซ็นเช็คส่งจ่ายแต่ละครั้งจะต้องมีคนถึงสามคนเกี่ยวข้อง อย่างนี้รัดกุมพอหรือยังคะ หน้าพรรณ”

คุณพรณงามจำใจต้องจัดการให้เป็นไปตามที่ฉัตรแก้วต้องการ แต่ก็ยังไม่เชื่อสนิทใจว่าชนะชนตายแล้วจริงๆ “ไม่รู้ว่าเป็นแผนการอะไรหรือเปล่า แปลกจริง จู่ๆ ก็หายไปเฉยๆ”

“ถ้าพีชชยังมีชีวิตอยู่ แกวจะมีความสุขมาก” เธอพูดเศร้าๆ “จะให้แกวแลกกับอะไรก็ได้ ขอให้พีชชกลับมาแล้วกัน”

คุณพรณงามมองค้อนครั้งแล้วครั้งเล่า เมื่อมีโอกาสมาอยู่กับคุณกัญญา เธอก็ได้แต่ระบายอารมณ์ให้เพื่อนผู้พิการพิง เช่นเดียวกับที่คุณกัญญาเคยทำกับเธอในเรื่องเดียวกันนี้เมื่อก่อนจะเกิดอุบัติเหตุ

“ลูกสาวของคุณช่างเป็นลูกไม่ไกลต้นเสียจริง... พอนายชนะชนหายไปก็ทำท่าเหมือนจะเป็นจะตายเสียให้ได้ ไม่รู้วาร์กใครอะไรกันนักหนา เป็นพี่น้องคลานตามกันออกมาหรือก็เปล่า...”

คุณกัญญามีท่าที่สนใจ ดวงตาจับไหวคล้ายกำลังตั้งใจฟังเต็มที่ กายภาพบำบัดและการกระตุ้นกล้ามเนื้อด้วยเครื่องมือสมัยใหม่ทำให้หญิงพิการเคลื่อนไหวร่างกายได้มากขึ้น แต่คุณพรณงามกลับมิได้สนใจอาการตอบสนองของอีกฝ่าย พออารมณ์ดีขึ้นเธอก็จากไปโดยไม่รำลา ไม่ได้สนใจเสียด้วยซ้ำไปว่า “เพื่อนรัก” รับรู้สิ่งที่เธอพูดหรือเปล่า.....

ชัชชัยกลับมาทำงานตามที่ฉัตรแก้วขอร้อง ชายหนุ่มเคยทำงานที่นั่นมาก่อนจะถูกส่งไปเรียนต่อที่สหรัฐอเมริกาแล้วก็ล้มเหลวกลับมา... หลังจากบิดาเสียชีวิต เขาจะเข้ามาที่ต่อเมื่อชนะชนเรียกร้องเพื่อให้อ้างชื่อในการทำนิติกรรมเท่านั้น ในวันที่เขาปรากฏตัว บุษราคัมมีท่าที่แปลกใจ แต่ก็ไม่ได้ต่อต้านปฏิเสธ

“จะให้จัดโต๊ะทำงานอย่างไรดีคะ” เธอถามฉัตรแก้ว

“คุณบุษคิดว่ายังไงล่ะคะ”

“ยังไงก็ได้คะ เมื่อไม่มีคุณชนะชน ความอยู่รอดของบริษัทนี้ก็ขึ้นอยู่กับน้องแก้วและคุณชัชชัยเพียงสองคนเท่านั้น” เธอพูดขีริมๆ

ห้องทำงานที่ถูกจัดใหม่ของชัชชัยมีทางเข้าออกติดต่อกับห้องของชนะชนซึ่งฉัตรแก้วยกโต๊ะทำงานของเธอเข้ามาตั้งคู่ เมื่อก่อนแม่ของเธอใช้ห้องนั้น หลังจากคุณชนกเสียชีวิต ชนะชนก็ย้ายเข้ามาและแปลงห้องของคุณกัญญาซึ่งอยู่ติดกันโดยมีประตูภายในกั้นกลางให้เป็นห้องพักผ่อนและเป็นที่พักกลุ่มเล็กๆ ที่ไม่เป็นทางการ

“พี่ชายคนรอง” มักจะผลักประตูกลางที่แง้มไว้เข้ามาถามเรื่องที่ไม่เข้าใจ ชัชชัยไม่ได้ทำงานจริงจังมาเป็นเวลานานจึงเรียนรู้ได้ยาก ฉัตรแก้วซึ่งเพิ่งจบการศึกษา สมองและสมาธิดีกว่าจึงเรียนรู้งานเร็วกว่า

“พี่จะหาคนมาช่วย” ชายหนุ่มพูด

แล้วเขาก็ละทิ้งงานให้เธอดูแลกับบุษราคัมเพียงสองคน เธอมักจะเปิดประตูห้องทำงานของพี่ชายเข้าไปพบกับความว่างเปล่ากับบางเรื่องที่ต้องทำร่วมกัน เธอรอแล้วรอเล่ากว่าจะได้รับการตอบสนอง

หญิงสาวพบว่าการทำงานโดยไม่มีชนะชนนั้น เต็มไปด้วยปัญหา นอกจากเรื่องของ “งาน” จริงๆ แล้ว “คน” ที่เคยเป็นทีมงานที่เชื่อฟังก็เริ่มมีท่าที่แข็งกร้าวโดยที่แม่แต่บุษราคัมเองก็ไม่ได้คาดคิดมาก่อน

ทำงานด้วยกันมาตั้งแต่สมัยคุณชนกจนถึงชนะชน คนกลุ่มนี้ไม่เคยแสดงตัวเป็นปัญหามาก่อน พอบริษัทขาดผู้นำที่เข้มแข็งเป็นที่ยอมรับ คนที่มีบทบาทบริหารงานกลุ่มนี้ก็เริ่มอยากจะถูกอำนาจ.....

พอไม่มีชนะชน กลับมาจากภูเก็ตเมื่อไรอัฐางค์ก็ประชิดติดตัว

หญิงสาวราวกับเงา ในเวลาของความสูญเสียโศกเศร้า เธอกลับ
ไม่ได้รู้สึกว่ายัญฆาตร์จะชดเชยสิ่งที่ขาดหายไป

“อัยลาเรียนมาอยู่กับแก้วสักทอมหนึ่งดีไหม” ชายหนุ่มถาม

เธอตอบว่า “อัยเรียนให้จบก่อนดีกว่าจะได้หมดห่วง”

“ถ้าอัยเรียนจบในทอมนี้ อัยมาช่วยแก้วทำงานดีไหม”

“ได้สิ”

“แก้วให้อัยทำงานด้วยจริงๆ นะ” เขารบเร้า

“จริงสิ ถ้าอัยอยากทำแก้วก็ไม่ขัดข้อง”

ชายหนุ่มพอใจ นึกภาพตนเองเคียงข้างหญิงสาวไปในทุกที่
แล้วการแต่งงานก็ย่อมจะต้องเกิดขึ้นในเมื่อฉัตรแก้วก็ไม่มีใครอื่น

นอกจากยุทธาน.....!

อัยฆาตร์รู้สึกเหมือนยุทธานเป็นหนามยอกอก ท่าที่สุขุม
อย่างผู้มีคุณวุฒิทำให้เขารู้สึกว่าตัวเองด้อยลง ในเวลาที่ยุทธานมา
ชายหนุ่มจะหลบไปอยู่ในห้องของฉัตรแก้ว แม้จะมีความรู้สึก
ผูกพัน หญิงสาวก็อดรำคาญไม่ได้ ในเวลาค่าคืน เธอต้องขอร้อง
แกมบังคับให้อัยฆาตร์ออกจากห้องนอนของเธอที่เขาคำเหมือนกับว่า
เป็นห้องของเขาด้วย

ฉัตรแก้วต้องปฏิเสธหนักแน่นเมื่อเขาหมายจะนอนค้างอยู่ที่บ้าน

“เกรงใจพี่ซัซแล้วยังนำพรณอีก ถ้าหน้าพรณรู้ว่าอัยนอนที่นี้
แก้วคงโดนชกฟอกหน้าดู”

“แก้วจะต้องไปกลัวสองคนนั้นทำไม แก้วโตแล้ว ไม่ใช่เด็กใน
ความปกครองของใครสักหน่อย”

“แก้วไม่ได้กลัวแต่ว่าเกรงใจ เราคนไทยต้องรู้จักเด็กรู้จักผู้ใหญ่
แล้วแก้วก็ยังต้องการประนีประนอมทางกฎหมายจากหน้าพรณนายศอีก
หลายอย่างกว่าแก้วจะมีสิทธิสมบูรณ์ในทรัพย์สินมรดกของคุณพ่อ”

“ไม่เห็นต้องประนีประนอมอะไรเลย มีปัญหาที่สู้กันในศาล
ให้รู้เรื่องรูราว ถ้าแก้วทำไม่ได้ อัยจะช่วยเหลือ”

“ทำอย่างนั้นไม่ได้หรอกอัย หน้าพรณนายศเคยดูแลเลี้ยงแก้ว
โตขึ้นมา แก้วไม่ยากให้เกิดเรื่องอย่างนั้น”

อัยฆาตร์ขัดใจ

ฉัตรแก้วโล่งใจที่เพื่อนชายกลับไปเรียน แล้วยังหวังว่าเขาจะ
ไม่กลับมาให้บ่อยเกินไป แม้ว่าเธอจะเหงาและเหน็ดเหนื่อยทั้งเรื่องงาน
และการดูแลมารดา เธอยังรู้สึกว่าการเอาใจเพื่อรักษาความรู้สึกของ
อัยฆาตร์เป็นเรื่องเหน็ดเหนื่อยที่สุดอีกประการหนึ่ง

ยุทธานมาหาเสมอ สีหน้าท่าทางเหน็ดเหนื่อยกายใจของเธอ
ทำให้เขาต้องทักถาม ฉัตรแก้วเล่าว่า “ตอนนี้มีเรื่องหนักใจที่ออฟฟิศ
ค่ะ แก้วเป็นเด็กและเป็นคนใหม่ ดูผลงานอยู่กับคุณบุษเพียงสองคน
พนักงานอาวุโสกลุ่มหนึ่งก็เลยเรียกร้องให้แต่งตั้งเขาและยังขออำนาจ
สิทธิ์ขาดหลายอย่าง ไม่อย่างนั้นเขาจะยกทีมลาออกกันค่ะ”

“แล้วคุณซัซชัยไปอยู่เสียที่ไหนล่ะครับ”

หญิงสาวส่ายหน้า “ตอนนี้แก้วติดต่อกับพี่ซัซไม่ได้เลย”

แม้ยุทธานเห็นใจเธอ แต่เขาก็เพิ่งจะเข้ารับตำแหน่งงานราชการ
ที่รอคอยมานาน ดังนั้นจึงได้แต่ให้คำปรึกษาเท่าที่จะทำได้

ค่าวันหนึ่งเมื่อกลับมาถึงบ้าน เธอต้องแปลกใจที่พบหีบห่อ
ข้าวของวางอยู่เกล็ดกลื่อน ทั้งมีเสียงเพลงและเสียงตะโกนพูดคุย
กันดังเอะอะต่างๆ ที่เป็นเวลาค่ำมืดซึ่งเป็นเวลาพักผ่อนหลับของแม่
ซัซชัย ลงบันไดมาพร้อมกับสตรีในชุดหลวมที่มองออกว่ากำลังตั้งครรภ์
ฉัตรแก้วจำหน้าไม่ได้ แต่ก็เดาได้ว่าเป็นใคร

“พี่พาพี่นิตมาอยู่ด้วย”

“ยินดีต้อนรับค่ะ” เธอยกมือไหว้ ยิ้มให้อย่างเป็นมิตร

อีกฝ่ายรับไหว้ยิ้มตอบ แต่ไม่ใช่ด้วยสีหน้าของกลุ่มมิตรสนิทใจ
สายตาและการมองสำรวจยามเปลวทำให้ฉัตรแก้วรู้สึกอึดอัด

เธอพูดด้วยอีกชั่วคราวก็ขอตัวไปดูมารดา คุณสมัยรีบรายงาน

“มาถึงเมื่อตอนกลางวันค่ะ มีผู้หญิงมาด้วยอีกสองคน

เอะอะวุ่นวายกันยังกับเป็นเจ้าของบ้าน แล้วยังมายืนมองคุณผู้หญิง
นานๆ ยังกับเป็นตัวประหลาดอีกด้วย”

เรื่องที่ได้ยินทำให้หญิงสาวไม่พอใจ แต่ก็ข่มใจไว้

“รอไปดูอีกหน่อยก็แล้วกันนะคะ คุณสมัย ทนได้ก็ทนจะ
ได้ ไม่มีปัญหากับพี่ซัซ แต่ถ้าทนไม่ไหว ไม่เราก็คงต้องย้ายกัน
ข้างหนึ่ง”

เธอเดินผ่านกองข้าวของขึ้นบันไดไปยังห้องนอน ได้ขนของ
มามากมายอย่างนี้คงแปลว่าตั้งใจจะปักหลักหนักแน่น ที่จริงเธอก็

ชอบหากอีกหน่อยจะมีเสียงเด็กร้องและตัวเล็กๆ เดินเต็มบ้าน แต่ถ้า
นิตยาไม่เป็นมิตรที่จริงใจ เธอจะอย่างไรดี

ร่างสมส่วนอวบอัดในชุดเสื้อตัวจิ๋วกางเกงขาสั้นของผู้หญิงคน
หนึ่งวูบผ่านไป จิตรแก้วมองแล้วก็ได้แต่ทำหน้าที่มูบปิดประตูห้องนอน
ตามหลัง

คืนนั้น... มีเสียงเดินตึงตัง เสียงผู้หญิงร้องเพลงบ้าง หัวเราะ
บ้าง พุดคุยกันบ้างผ่านหน้าห้องเป็นระยะ... จิตรแก้วสวมชุดนอนสีอ่อน
ทอดกายลงนอนบนเตียงกว้างที่เยียบเย็นและโดดเดี่ยว หลับตาอย่าง
เหน็ดเหนื่อยกายใจ น้ำตาซึมเป็นทางเมื่อนึกถึงพี่ชายที่จากไป

..... พี่นะ... พี่นะของแก้ว พอไม่มีพี่นะ ทุกอย่างก็สับสน
วุ่นวายไปหมด... แก้วคิดถึงพี่นะเหลือเกิน.....

หญิงสาวตื่นขึ้นเมื่อท้องฟ้ายังมีด พอนึกถึงหีบห่อข้าวของ
ที่วางเกะกะเต็มห้องข้างล่าง เธอก็ถอนใจอย่างกลัดกลุ้ม ลุกมายืนที่
หน้าต่าง จะเข้าแล้วแต่พระจันทร์เต็มดวงสีทองอร่ามยังลอยนึ่งอยู่
บนท้องฟ้าราวกับท้าทายให้ชื่นชม หญิงสาวเปิดประตูออกไปสู่
ระเบียงแห่งหน้ามองอย่างเศร้าสร้อย

แล้วเธอก็ต้องแปลกใจกับเสียงเพลงที่ดังแว่ว บลูแองเจิ้ล...
เพลงโปรดของชนะชน..... เธอยืนนิ่งเงี่ยหูฟัง ท่วงทำนองดนตรี
อ่อนช้าบีบคันความรู้สึก... บลูแองเจิ้ล... เสียงนั้นดังมาจากที่ไหน...

หญิงสาวก้าวออกไปสุดขอบระเบียงชะโงกมอง สนามกว้าง
ยังมีด เงามต้นไม้ใหญ่น้อยโอบไทรตามกระแสดลมที่พัดอ่อนๆ
บ้านข้างเคียงที่อยู่ไกลออกไปยังดับไฟมีด เสียงเพลงดังอยู่ในรอบรั้ว
เดียวกัน... พวกคนรับใช้หรือ... เป็นไปไม่ได้.....

เงาร่างที่บีบๆ ร่างหนึ่งเดินออกมาจากชั้นล่างของอาคาร ตัด
ผ่านสนามหญ้าไปในความมืด

“พี่นะ...!” หญิงสาวอุทานออกมา

เธอหมุนตัวลงลานลงมาข้างล่าง มือไม้สั่นเมื่อเปิดประตูหน้า
แล้วร่างในชุดนอนสีอ่อนก็กลาออกมายืนเท้าเปล่าอยู่ในสนามหญ้ากว้าง
เพื่อที่จะพบกับความว่างเปล่า

หญิงสาวเหลียวมองหา... เธอแค่น้ำตาหรือฝันไปกระนั้นหรือ
ชนะชนตายไปแล้วต่างหาก... เธอสะอื้นออกมาอย่างอาลัย
และหมดหวัง ที่สุดก็เดินคอตกลากขาตัวเองกลับมา

เงาร่างที่เลื่อนมาจากด้านข้างทำให้ต้องหันขวับ ร่างสูงหนาที่บีบ
ในเงามืดทำให้หญิงสาวต้องเบิกตากว้าง

“พี่นะ...”

ร่างนั้นหยุดชะงัก ก่อนจะก้าวออกมาสู่แสงสว่างของหลอดไฟ
สีหน้าอ่อนดูเคร่งขรึมกว่าที่เธอเคยเห็น

“สวัสดีครับ...”

อีกครั้งหนึ่งที่หญิงสาวต้องยืนนิ่งด้วยความคาดไม่ถึง เขาคือ
คนที่เธอเคยเฝ้ารอ... แต่ก็ไม่เคยจะสมปรารถนา... ในบัดนี้เมื่อเขา
มายืนอยู่ตรงหน้า เธอกลับรู้สึกผิดหวัง

“พี่ซ้ขอให้ผมมา” ชายหนุ่มพูดขรึมๆ

ประกายรับรู้เรื่องราวร้องขึ้นในดวงตาเธอ.....

นานเท่าไรมาแล้วที่เฝ้ารอคอย แต่เขาก็ไม่เคยอยู่เคียงข้างใน
เวลาที่เธอเป็นทุกข์ ในครั้งนี้เขามากับพี่สาวและผู้หญิงอีกคนหนึ่ง
ที่เสียงดังอย่างไม่เกรงใจใคร นำความวุ่นวายมาสู่บ้านที่เธอเคยอยู่
ด้วยความสงบ อบอุ่น เธอเมินหน้าหนีเดินเข้าบ้านโดยไม่ทักตอบ
แม้สักคำเดียว

ชายหนุ่มมองตามร่างในชุดนอนสีอ่อน เท้าบางๆ เปลือยเปล่า
ทำให้เขานึกถึงเด็กผู้หญิงตัวเล็กๆ ที่เคยเดินเร่ๆ โกรธที่พี่ชายวัยรุ่น
แก๊งพลิกเรือจนตกน้ำพาให้รองเท้าหายไป แล้วมาไวยวายเอาอีก
คนที่คอยช่วยเหลือ

...ไม่มีรองเท้าก็จะไม่เดินละ ตัวเองต้องไปงมรองเท้ามาก่อน...

...เย็นแล้วครับ น้องแก้ว พรุ่งนี้ค่อยกลับมาหารองเท้า ถ้า
ไม่เจอพี่จะซื้อให้ใหม่...

...ไม่เอา จะเอารองเท้าก่อน ไม่งั้นเค้าก็จะไม่เดิน...

เด็กหนุ่มที่มีร่างสูงสมบูรณ์แข็งแรงเต็มที่จึงจับเด็กหญิงตัวน้อย
พาตบปากกลับที่พัก แม้จะเดินเร่ๆ แต่ในที่สุดก็ลืมโกรธและกลับนึก
สนุก เสียงหัวเราะยิ่งกึกกักเมื่อเขาแก๊งเหวี่ยงร่างเล็กๆ ไปมา
กว่าสิบปีผ่านไป

มันเป็นอดีตหอมหวานที่ชายหนุ่มไม่เคยลืม.....